

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/62/2016
Identifikačné číslo spisu:	1311210769
Dátum vydania rozhodnutia:	16.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1311210769.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne H., bývajúcej v L., zastúpenej JUDr. Rastislavom Bajánkom, advokátom v Bratislave, Vajnorská 1, proti žalovanej Strednej odbornej škole, Račianska 105, Bratislava, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 21 C 119/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2015 sp. zn. 6 Co 539/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 16. apríla 2013 č. k. 21 C 119/2011-426 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo 7. júna 2011 ako aj náhrady mzdy od januára 2012 do februára 2013 vo výške 11 305,27 eur. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Zistený skutkový stav právne posúdil podľa § 63 ods. 1 písm. b/, § 63 ods. 2 Zákonníka práce. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, pretože si žiadne trovy neuplatnila.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. septembra 2015 sp. zn. 6 Co 539/2013 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Potvrdzujúci rozsudok súdu prvej inštancie odôvodnil vecnou správnosťou preskúmaného rozsudku a to ohľadne skutkovej a právnej argumentácie v otázke posúdenia splnenia formálnych a hmotnoprávných podmienok výpovede z pracovného pomeru zo 7. júna 2011. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnila a navyše v odvolacom konaní jej ani žiadne trovy nevznikli (§ 244 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.).

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila odňatím možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), keď

žiadne dokazovanie ani jej snahu o vysvetlenie odvolania odvolací súd nepripustil a rozhodol bez pojednávania, čím sa jej odňala možnosť konať pred súdom. Považovala postup odvolacieho súdu, jeho rozhodnutie a odôvodnenie v rozpore s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Rozhodnutie odvolacieho súdu pri posudzovaní splnenia hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede je v rozpore s ustálenou judikatúrou, od ktorej sa odvolací súd odchyľil. Vychádzala odvolaciu súdu, že potvrdil rozsudok prvej inštancie a stotožnil sa s jeho odôvodnením, pričom vôbec nebral do úvahy výsledky dokazovania. Zároveň namietala nesprávne právne posúdenie pokiaľ ide o splnenie hmotnoprávnych podmienok danej výpovede. Dovolateľka navrhla dovolaciu súdu, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná považovala dovolanie za nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobkyňa, ďalej aj dovolateľka) zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

6. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané 20. novembra 2015, t. j. pred 1. júlom 2016, za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 C.s.p., na základe ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 a § 238 O.s.p v znení účinnom do 1. júla 2016.

7. Dovolanie žalobkyne smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobkyne nesmeruje proti rozsudku, ktorý je uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplýva.

8. Predmetné dovolanie by bolo prípustné iba ak v konaní došlo k procesným vadám, ktoré boli uvedené § 237 O.s.p. Žalovaná poukazovala vo svojom dovolaní, že konanie je zaťažené vadou, ktorá bola uvedená v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., jej existencia však nevyšla v dovolacom konaní najavo.

9. Dovolateľka mala za to, že odvolací súd zaťažil konanie vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. spočívajúcou v odňatí možnosti konať pred súdom, keď odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil.

10. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach uvádzal, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor strany, ktorá namieta, že sa súdy nižších stupňov dopustili takej vady, rozhodujúcim je len záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016).

11. Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závažný procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov (napr. právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, vykonávať svoje práva a povinnosti prostredníctvom zvoleného zástupcu, právo na presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, právo na doručenie odvolania, právo na možnosť vyjadriť sa k podanému odvolaniu, právo na doručenie vyjadrenia k odvolaniu a pod.).

12. Podľa § 214 ods. 1 a 2 O.s.p. v znení účinnom v čase rozhodnutia odvolacieho súdu, na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy,

ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c) ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Podľa § 156 ods. 3 O.s.p., vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

13. Dovolací súd ani na základe citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nezistil dôvodnosť namietaného odňatia možnosti žalobkyne konať pred súdom. V preskúmvanej veci totiž nejde o žiaden z prípadov podľa § 214 ods. 1 O.s.p. V ostatných prípadoch potom môže odvolací súd rozhodnúť o odvolaní aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd v preskúmvanej veci rozhodol o odvolaní strany sporu rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania (na deň 28. septembra 2015 o 10.20 hod. na prízemí v budove Krajského súdu v Bratislave v miestnosti č. dv. 33) odvolací súd v zmysle § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. oznámil na úradnej tabuli 18. septembra 2015.

14. Podľa názoru dovolateľky je rozhodnutie odvolacieho súdu aj nedostatočne odôvodnené, v čom vidí tiež odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

16. Na rokovaní občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu neposkytuje žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny dôvod, aby na preskúmvanú vec bola aplikovaná druhá veta uvedeného stanoviska.

17. V preskúmvanej veci preto dovolateľka nedôvodne namietala, že jej v dôsledku jej tvrdených nedostatkov odôvodnenia napadnutého rozsudku bola odňatá možnosť pred súdom konať.

18. Dovolateľka ako dovolací dôvod uvádzala tiež vyvodenie nesprávnych skutkových záverov z vykonaného dokazovania. Táto dovolateľkou namietaná vada však nie je vadou, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Nejde totiž o vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. Rozhodnutie odvolacieho súdu môže byť z tohto dôvodu síce vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osobe nezakladá

prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dovolaní namietaná „iná vada“, bola do 30. júna 2016 považovaná za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý však prípustnosť dovolania nezakladal (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd sa preto daným dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

19. Podaný mimoriadny opravný prostriedok dovolateľka nakoniec odôvodňovala aj tým, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), namietajúc jeho právny záver.

20. V dovolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania taktiež nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p. Dovolací súd sa preto ani týmto dovolacím dôvodom nemohol zaoberať.

21. Dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ žalobkyňa vo svojom dovolaní poukazovala na niektoré rozhodnutia najvyššieho súdu (riešiace splnenie hmotnoprávných predpokladov výpovede z pracovného pomeru), v označených veciach bolo dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.) a preto sa dovolací súd v týchto právnych veciach uplatneným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) zaoberal.

22. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesne neprípustné odmietol.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.